

V O N N I S

nummer : 3123

datum : 15.6.2009

De Rechtbank van eerste aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, kamer 1C, rechtdoende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis uitgesproken:

Notitie nummer: AN66.L3.2908-06

in zake van **HET OPENBAAR MINISTERIE:**

TEGEN :

- 1
gepensioneerde
geboren te   op
wonende te
Belg

- 2
zonder beroep
geboren te   op
wonende te
Belgische

BETICHT VAN:

Te

De eerste en de tweede,

Hetzij door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt, hetzij door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

Bij inbreuk op de artikelen 99, 146, 147, 148 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door het decreet van 4 juni 2003 (B.S. 22.08.2003), houdende

wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wat het handhavingsbeleid betreft,

in strijd met de vergunning dd. 24 oktober 2005 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente ,

als eigenaars, die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting hebben toegestaan of gedoogd en/of die tot de werken opdracht hebben gegeven en/of die de werken hebben uitgevoerd,

op het onroerend goed gelegen te
gekadastreerd als
eigendom van
bij akte verleden op 20 oktober 2004 door

de hierna vermelde werken, handelingen en wijzigingen, omschreven in artikel 99 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

tussen 24 oktober 2005 en 12 mei 2006 te hebben uitgevoerd,

namelijk:

- de muur die werd opgetrokken staat 0,50 meter te kort tegen de perceelgrenzen bedraagt 2,50 i.p.v. 3,00 meter,
- de afstand met het naburige pand 31 bedraagt 5,50 meter i.p.v. 6,00 meter,
- de woning is vooraan gelegen op 5,50 meter van de straatzijde terwijl de woning werd ingetekend op gelijke hoogte van de twee naastgelegen panden op 6 meter afstand;

Gezien het bewijs van overschrijving van de dagvaarding van beklaagden door de bewaarder der Hypotheken kantoor te dd. 4 februari 2009

en in zake van :

Het College van Burgemeester en Schepenen van de

met bestuurszetel te

- eiser in herstel -

ter zitting vertegenwoordigd door meester advocaat bij de balie te

- zich stellende tegen beide beklaagden.

De rechtbank is van oordeel dat aan beklaagden geen inbreuk kan worden verweten. Zij hebben de nodige maatregelen genomen om de stedenbouwkundige regels correct te kunnen naleven. Zij hebben voldaan aan hun informatieplicht.

Beide beklaagden worden vrijgesproken.

Met betrekking tot de herstellvordering

Het College van Burgemeester en Schepenen van formuleerde op 20 maart 2007 een herstellvordering (st. 29).
De Hoge Raad voor Herstelbeleid verleende op 14 mei 2007 een éénsluitend advies (st. 35-37).

Dit belet de rechtbank geenszins over te gaan tot een toetsing overeenkomstig art. 159 GW, naar de wettigheid van de geformuleerde herstelmaatregel.

Overeenkomstig artikel 159 GW kan de rechtbank de verordeningen en besluiten slechts toepassen voor zover deze wettig zijn.

De taak van de rechter beperkt zich hier niet tot een loutere bekrachtiging van de beslissing van het bestuur.

Algemeen in rechtspraak en rechtsleer wordt aanvaard dat het niet aan de rechter toekomt de opportuniteit van de herstelmaatregel te beoordelen, doch dat het wel tot de bevoegdheid van de rechtbank behoort de vordering op haar wettigheid, met name interne en externe wettigheid, te onderzoeken.

Met betrekking tot de externe wettigheid strekt de controle zich ook uit over de motiveringsplicht en of alle voorwaarden voor het bevelen van de herstelmaatregel zijn nageleefd.

Met betrekking tot de interne wettigheid dient te worden nagegaan of de herstelmaatregel gevorderd wordt met het oog op de goede ruimtelijke ordening.

Hierbij is een toetsing mogelijk aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder onder meer het redelijkheidsbeginsel. (G. Debersaques, De sanctionering van de stedenbouwmisdrijven: overzicht van enkele evoluties en knelpunten in de ruimtelijke ordening en stedenbouw, 1993-1997, 3037;
A. Mast en J. Dujardin, H. Van Damme en J. Vandelanotte, Overzicht van het Belgische Administratief recht, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, nr. 7603, 718;

Milieustrafrecht, Strafuitsluitingsgronden en toerekeningsperikelen in het milieustrafrecht, 6-7).

De rechtbank is van oordeel dat de toetsing cfr. art. 159 GW zich alleszins opdringt, vermits de herstellvordering alleszins moet steunen op de juiste motieven van stedenbouwkundige aard, en niet onredelijk mag zijn.

De rechtbank stelt immers vast dat er onduidelijkheid is met betrekking tot het aanvankelijk ingenomen standpunt van de gemeente, waarbij de vergunning werd toegestaan met inplanting op 5,5 meter van de perceelgrens, als ook met betrekking tot de inplanting van de voorgevel op 5,5 meter van de rooilijn.

Bovendien levert het herstel geen voordeel op voor de ruimtelijke ordening, vermits ook het nadeel voor beklaagden toch veel groter is, gelet op de aangebrachte argumenten.

Concreet zouden beklaagden het deel van de reeds uitgevoerde woning moeten afbreken om vervolgens, na het verkrijgen van een vergunning voor heropbouw quasi dezelfde constructie terug te laten plaatsen.

Om die reden is de herstellvordering kennelijk onredelijk en blijkt zelfs duidelijk dat het nadeel voor beklaagden veel groter zou zijn, dan het voordeel dat er zou zijn voor de ruimtelijke ordening (Cass., 3 november 2004, www.Cass.be).

De rechtbank is derhalve van oordeel dat de herstellvordering als kennelijk onredelijk dient te worden aanzien, zodat deze als niet wettig, buiten toepassing dient te worden gelaten.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK,

Gelet op de artikelen 147, 162, 185, 191, 194 van het Wetboek van Strafvordering, artikelen 1, 3, 7 van het Strafwetboek, artikelen 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935, gewijzigd door de wet van 3 mei 2003; de verordeningen van de Raad van de ministers nr. 974/98 dd. 3/5/1998 en nr. 1103/97 dd. 17/6/1997 en de wetten van 26/06/2000 en 30/06/2000 betreffende de invoering van de euro, artikelen 3 en 4 der wet van 17 april 1878,

Rechtdoende op tegenspraak

Spreekt beide beklaagden **VRIJ** hoofdens de hen ten laste gelegde feiten en stelt hem buiten zake zonder kosten.

Legt de kosten van het geding, belopende 107,33 EUR ten laste van de Staat.

oOOo

De herstellvordering wordt buiten toepassing gelaten wegens schending van art. 159 GW.

Verwijst de eiser in herstel tot de kosten van haar aanstelling.

oOOo

Alles wat voorafgaat is, overeenkomstig de bepalingen der wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, in de Nederlandse taal geschied.

Aldus gewezen door de hiernavermelde rechter die de zaak behandeld heeft en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, en uitgesproken in openbare terechtzitting door de Voorzitter op **vijftien juni tweeduizend en negen** in aanwezigheid van het Openbaar Ministerie en de griffier.

AANWEZIG:

voorzitter van de kamer, enig rechter,
substituut-procureur des konings,
griffier.